

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

El gran gargall

Alguns potser l'han vist en les fotos que han aparegut en la premsa; alguns el deuen haver vist en la tele, com jo mateix. En directe. Per vici d'informació excessiva, o per masoquisme polític, el cas era que em vaig instal·lar davant de l'aparell a contemplar la transmissió del debat de confiança. Va fer el seu discurs el president, van fer el seu els caps dels grups parlamentaris. Anaven arribant, pujaven, i sense més escarafalls que els indispensables, complien el requisit. Fins que va ser el torn del representant d'un partit que duu el nom, ai pobres de nosaltres, d'Unió Valenciana. El líder baixà del seu escó, es dirigia cap a la tribuna, la càmera el seguia, i ell avançava decidit, segurament conscient de l'alta representació i dignitat del seu paper. Llavors vingué la catàstrofe: avançà lleugerament el cap robust, i amb experta contracció dels músculs de la gola, amb l'ajuda eficaç d'un moviment de llengua i llavis, projectà el gargall.

No era una simple escopinada inofensiva, innocent, no era un petit excés incontrolat de saliva, no era això. Era una massa compacta i espessa, consistent, projectada amb precisa trajectòria d'arc de paràbola fins a caure en les nobles catifes de l'hemicicle, on degué quedar com a testimoni quasi sòlid del pas del representant dels valencians. No era una escopinada, era un gargall. Tan gros, tan visible, tan impossible, que per un moment jo vaig creure que era algun efecte òptic de la tele. Perquè no podia ser, comprenen vostès, no podia ser que allò, aquella cosa, haguera eixit disparada de la boca del nostre digne representant, d'aquella manera, amb aquella decisió en la trajectòria, en aquell lloc, punt i moment. Era un gargall d'aquells que es preparen en el fons de la gola, fent pujar humors espessos de la tràquea, inspirant moc, arrodonint el líquid pastós amb un gruny sord, grrrg, grrrg, i després *txap!*,

disparat a la catifa, al parquet, a la moqueta, allà on caiga. Allà davant de totes les senyories reunides en tan alta ocasió, davant de les càmeres de la tele, davant de la cara de milions d'espectadors. Devia ser una mala visió meua. No podia ser real.

Però era. Real com el volum i l'espessor mateixa del personatge. Real com ell mateix. Com tota una història d'esgarips, de violències que han elevat el líder al lloc tan alt que ocupa, d'incontinències mentals, verbals i físiques, d'èxits fulgurants en la construcció popular de la pròpia figura. Una història de rots i pets, *per a ofrenar*, abanderat de 9 d'octubre, diners a cabassos, *vota lo teu*, catalanistes traïdors, Regne de València, correrà la sang, llengua valenciana, *che sí*, en fi, una història coneguda, què els he de dir: els que la saben, la saben, i per als que no la saben seria molt llarga d'explicar. I l'últim episodi de la història, de moment, és un gargall espès, eternitzat en l'aire, davant de la tribuna del Parlament espanyol. Dubte que hi haja cap precedent, en la noble casa, d'un esdeveniment equiparable. Dubte també que en els annals de parlamentarisme espanyol hi haja precedents d'un protagonista com aquest.

I bé: cal assumir les coses com són. *Ell* és el nostre protagonista. En el sentit original de la paraula: el capdavant i campió dels valencians. *Ell*, el senyor Vicent González Lizondo. *Ell* i no cap altre. *Ell* és el fundador, pagador, inventor, líder màxim i ànima i cos de l'únic partit estrictament valencià que ha pogut enviar diputats a Madrid, i representar una força poderosa i ascendent a València. *Ell* apareix com a veu cantant, veu cridant, sonora i permanent del Regne, de la Comunitat, del poble valencià, de la nostra substància valenciana, història valenciana, llengua valenciana, inte-

ressos valencians, de tot. *Ell* és l'únic nom de figura política que els valencians hem produït en molts anys: els altres, ¿qui els coneix fora de casa?, ¿quins polítics

amb nom propi reconegut ha produït aquest país, fora de González Lizondo? Si a Sevilla o a Valladolid preguntàvem pel nom d'algun polític valencià important, ¿què ens contestarien? Fins fa quatre dies, res: no n'hi havia. Ara, sí: el senyor de la taronja i el gargall. Perquè a València hi ha un partit que es diu Unió Valenciana, els valencians l'han votat, té dos diputats a Madrid, i el cos, la cara i la veu d'Unió Valenciana és aquest senyor.

Ara, després del gran gargall, que comencen a pensar els responsables —per acció, per inducció, per omissió— de l'ascens del personatge. L'irresistible ascens de González Lizondo no és només resultat dels seu propi mèrit personal, que en té: més vocació, esforç, diners i força que ell, no n'ha posat ningú en la política valenciana. És també, i sobretot, resultat dels suports, de les complicitats de bons burgesos benpensats, de la simpatia d'un sector de l'empresariat, de la tribuna interessada de la premsa, de l'acolliment d'uns polítics d'esquerra que pensaven que cedint i concedint "pacíficaven"... en fi, una altra vegada la història coneguda, avorrida, penosa, trista, nostra. No sé —realment no ho sé— si algun dia una dreta valenciana mínimament digna i civil, si és que n'hi ha, serà conscient del paper que fins ara ha fet, d'allò que suïcida-ment ha estimulat, del punt on hem arribat. No sé tampoc si l'esquerra, en el poder ja tants anys, assumirà amb consciència la seua part de culpa per complaença i omissió.

Si que sé que una escopinada, un gran gargall, ens ha caigut enmig de la cara.